

– Most komolyan a Spartacust akarjátok nézni karácsonykor? – csodálkozott el Henrik nagypapa, ránézve a műsorra.

Ekkorra a gyerekek már elviharzottak a szomszédos szobába, ahol egy mozivászon nagyságú kivetítőn csodálhatták Leont. Újra meg újra! Minden alkalommal, amikor valamelyik filmjét vetítették a tévében. És elég sok volt belőle! Végül a két nagypapa, Logan és Henrik áldozta fel magát, és tartott az unokákkal.

A fogadás

Most, hogy viszonylagos nyugalom honolt a házban, Alfonz és Leon is felmentek a szobájukba, átöltözni a vacsorához.

- Szerinted leérnek időben, vagy rájuk kell majd szólni? –

kérdezte nevetve Cintia a nászasszonyát, Barbarát.

- Szerintem, a szentestére való tekintettel, talán nem kell rájuk telefonálni! – suttogott Barbara, mintha bárki is hallhatta volna a konyhában, amit beszélnek.

- Én ebben nem lennék olyan biztos! Leon már megint széthajtotta magát decemberben, még tegnap délután is forgatott. Biztos vagyok benne, hogy éjszaka nem sokat aludtak, de közel sem hozták be a lemaradásukat. Szóval, szerintem, elkúrják az időt!

- Na, de Cintia!

- Ugyan már, nászasszony! Nem hall minket senki! Minden gyerek Leon izmait bámulja, a férjeink meg szerintem már nyitott szemmel alszanak.

- Az igaz. Ők egy idő után elveszítik az érdeklődésüket, még

akkor is, ha az én szépségem játszik a filmben.

- Úgy a háromszázadik alkalom után – nevetett Cintia. – Szóval, fogadjunk? Az esti mosogatás a tét!

- Nem játszol tisztességesen! Van mosogatógéped! – nevetett Barbara. – Egyébként is, ha nem működne, akkor a férjed mosogatna helyetted! Neked túl drágák a körmeid! De fogadhatunk egy tálca málnás habcsókban! Az készíti el, aki veszít!

A hálósobában

Alfonz még be sem zárta az ajtót maguk után, amikor Leon átölelte és belecsókolt a nyakába.

- Erre vártam egész nap, Málnácska! Mit szólnál egy habfürdőhöz és egy kis kényeztetéshez?

- Kis kényeztetés nem lesz elég!
Egész évben elhanyagoltál! – duzogott Alfonz játékosan.

- Ne túlozz! – nevetett Leon. –
Minden hónapban volt egy hosszú hétvégénk, csak a miénk!
Ezen kívül háromszor nyaraltunk a gyerekekkel, kétszer a szülőkkel is kiegészítve, ami majdnem olyan volt, mintha kettesben lettünk volna – vetköztette Alfonzt, mint egy gyereket.

Ez volt az ő játéuk, amit soha nem tudtak megunni.

- Azt elismerem, hogy a december húzósra sikeredett – folytatta Leon. – Két bemutatóm is volt, amit nem tudtam volna megcsinálni, ha nincs ilyen fantasztikus párom, mint te! – engedte meg a vizet az óriási kádba.

Amióta az első együttlétük alkalmával eláztatták a fürdőszo-

bát, azóta Leon reszortja volt a fürdővíz elkészítése.

Alfonz nem bírt tovább várni, kibújt a maradék ruhájából és már lépett is bele a kádba. Leon az utolsó pillanatban utána kapott, hogy el ne csússzon.

Egyszerre nevettek fel.

- Már csak az hiányzik, hogy beverd azt az okos fejedet, aztán mehetünk vissza az ügyeletre! – adott egy puszit kedvese vállára Leon.

- Vagy rátenyerelhetek a panelre... - nevetett Alfonz.

Ahogy meglátta a szerelme tökéletesre formázott testét, a nevetése alábbhagyott és már csak vágyakozva sóhajtozott.

- Gyere már! Ne csigázz! Nézd, alig bírok magammal! – mutatta a kőkeményen ágaskodó farkát,

mint valami trófeát, amin már meg is jelent az elővadás.

- Ha elélvezel nélkülem, elve-rem a feneked! – nevetett rá Leon, majd levette Alfonz szemüvegét és a pultra tette, biztonságos távol-ságba.

Alfonz az évek során beszerzett ugyan kontaktlencsét is, de Leon imádta a szemüvegét! Mindig azt mondta, hogy felizgatja!

Sokan nem értették, hogy a tökéletes testű szépfiú, a többszörös Oscar díjas színész, hogyan szerethetett bele Alfonzba, akinek már akkor is volt egy kis pocakja, amikor megismerkedtek. A sportot messzire kerülte, még nézni sem szerette.

De Leont mindez nem érdekelte! A lelkébe, az eszébe, az őszinteségébe szeretett bele!

Imádta a szemüvegét, a meleg, barna szemét, a hibátlan barna bőrét, ami a saját porcelánfehérsége mellett olyan izgatóan mutatott.

Ők voltak a két különböző ember, akik tökéletesen kiegészítették egymást. Egyetlen másodpercig sem okozott nekik gondot, hogy Alfonz lett Leon menedzsere és jogi képviselője is.

Barbara sokáig félt attól, hogy túl sokat lesznek együtt, nehogy egymásra unjanak. Cintia megnyugtatta, hogy ők még egy irodában is dolgoznak a férjével, mégsem volt köztük egyetlen nap sem, amikor a közös munka a házasságuk rovására ment volna.

Végre Leon is levetkőzött és elmerült az illatos fürdőben. Az ölébe húzta Alfonzt, egyik kezével

megtartotta a derekánál fogva, a másikkal a péniszét simogatta. Imádták egyszerre kényeztetni egymást! Annak ellenére, hogy szinte mindent kipróbáltak az elmúlt évek alatt, amiről korábban nem is álmodtak, mégis ez a póz maradt az örök kedvencük.

Alfonz rátapadt Leon szájára, birtokba vette a nyelvével, izgató játékba kezdett, miközben az egyik kezével Leon nyakát ölelte át, a másikkal pedig a férfi merev péniszét ingerelte.

- Ez most rövid menet lesz – dűnnyögte Alfonz. – Nem fogom sokáig bírni!

- Akkor legalább anyuénak nem kell ránk telefonálni, hogy „Kész a vacsi, fejezzétek be, amit csináltok” – utánozta tökéletesen Cintiát Leon.

- Ne nevetess! – sziszegett Alfonz, mert már a határon egyensúlyozott. – Jössz velem?

- Háromra? – kérdezte nagyokat lélegezve Leon.

- Három – kiáltotta Alfonz és már el is élvezett!

Leon egy másodperccel később csatlakozott hozzá. Vadul csókolták egymást, míg csak a légzésük lassan le nem csillapodott.

Alfonz, abban a biztos tudatban, hogy Leon megtartja, hátradőlt, hogy még egy rövid ideig elmerülhessen az ő gyönyörű párjának a kék szemében.

Ekkor megszólalt a telefon a pulton. Mindketten felnevettek.

Kuncogva törölgették egymást, majd a második hívásra, Alfonz komoly hangon, szinte hivatalosan beleszólt a telefonba.